

[Leif Hermann]

Det er en underlig noget uhistorisk betragtning, hr. Torben Lund anlægger. For en række år siden var det sådan, at anvendelse af politiagenter – og det sagde den tidligere justitsminister Nathalie Lind – var forbudt, og det er i det lys, jeg ser det. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at socialistisk folkeparti faktisk er indstillet på et forbud mod brugen af politiagenter.

I øvrigt kan jeg godt sige, at vores forslag fra sidste samling om forbud mod anonyme vidner bliver genfremst, så diskussionen skal nok komme.

Nu er det jo ikke kun mig, der har koblet spørgsmålet om anonymisering af vidner sammen med brugen af politiagenter, det er også sket i den artikel i Juristen, som jeg refererede til før, af de tre retsformænd i vestre landsret.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil ikke i øvrigt gå ind i den debat, der øjensynlig er mellem hr. Torben Lund og hr. Leif Hermann om, hvad dette lovforslag indeholder, men på baggrund af, at hr. Leif Hermann nævnte de tre dommere fra vestre landsret, der havde fundet det tilpas nu at blande sig i den drøftelse, som de i deres artikel siger de i realiteten helst ville være fri for at blande sig i, vil jeg gøre opmærksom på, at de taler om flere ting. Vi har i dag kun talt om agenter – det er det, vi drøfter her i salen i dag – og jeg kan for mit vedkommende sige, at det væsentlige for mit parti og for mig er, at retssikkerheden bliver størst mulig for alle, og det nævnte jeg i mit første indlæg. Det er meget væsentligt både for alle de borgere, som lovovertrædelser går ud over, og for dem, der begår lovovertrædelserne. Her vil vi have lovfæstet noget – det tror jeg da vi når frem til – som giver mulighed for, at retssikkerheden på et område bliver større. Hvordan i alverden skal det kunne betragtes som et tilbageskridt? Tværtimod må det da være noget, der faktisk går frem, i det hele taget at lovfæste så meget som muligt.

Hr. Lenger sagde, at dette her drejede sig om at få én dømt, men ikke nødvendigvis at få den rigtige dømt. Jo, det er netop det sidste, det drejer sig om, altså at få den rigtige dømt. Derfor skal vi have flest mulige forbrydelser efterforsket og opklaret, således at man når frem til dem, der har begået dem,

og ikke risikerer, at man undertiden ikke er kommet dybt nok ned i tingene, ikke har fået klaret det hele af på en sådan måde, at man trykt kan sige, at de domstole, som vi har sat til at dømme, og som vi har tillid til, nu også kan træffe rigtige afgørelser på det grundlag, der forelægges dem. Jeg synes, vi har et retssamfund, som man kan være bekendt, og som man ikke på nogen måde skal sige fra over for, navnlig ikke, hvis man vil være dommer i dette retssamfund.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil også gerne sige et par ord om dette med retstilstanden. Brugen af politiprovokatorer er noget, der er kommet ind i de senere år – det må vel være under socialdemokratiske justitsministre – men jeg synes, det er klart – og det kan jeg ikke forstå at nogen kan bestride – at retssikkerheden bliver større, når der kommer regler for dem, når der nu sættes grænser for, i hvilke tilfælde man må bruge dem.

Men vi burde nok stille os det spørgsmål, om vi, når vi giver tilladelse til at anvende politiprovokatorer, dermed når til en retstilstand, som vi kan være bekendt, og det spørgsmål føler jeg at man ikke i tilstrækkelig grad drøfter her i dag. Selv om der sættes endnu strengere grænser end dem, som har været antaget, kan jeg som før sagt ikke se, at der bortset fra statens sikkerhed er rimelighed i at anvende politiprovokatorer.

Jeg vil gerne sige i anledning af det, hr. Poulsgaard sagde før, at det betænkelige ved politiprovokatorerne netop er, at man prøver på at lede folk i fristelse. Det forekommer mig klart, at det ikke kan være nogen ideel retssikkerhed, når vi ligefrem får statsansatte fristere, og jeg synes, at de, der taler så meget om ikke at lede i fristelse i andre situationer, skulle tage det med ind i deres overvejelser nu.

Hr. Poulsgaard brugte det udtryk, at der var nogen her – og han møntede det vist specielt på mig – der optrådte som forsvarer for forbrydere. I den anledning føler jeg, det er nødvendigt at sige, at selv om et menneske overtræder lovene, bliver dette menneske ikke derved til et ikke-menneske. Derfor har det fortsat menneskerettigheder, og derfor skal man forsvare disse, specielt i den situation, hvor dette menneske, som stadig væk er